

Práce se zabývá osobností a dílem italského emigranta Jindicha z Isernie (Henricus de Isernia), který přišel do Prahy na začátku sedmdesátých let třináctého století. Ve vstupních kapitolách shrnuje výsledky staršího bádání, představuje ars dictaminis, středověkou teorii skládání dopisů a snaží se v jejím vývoji nalézt Jindichovo místo. Jednou ze základních otázek, které práce řeší, je, jak se ars dictaminis dostala do českých zemí a jakou roli hrála na dvoře Přemysla Otakara II. To úzce souvisí s Jindichovou osobností a jeho angažovaností v ghibellinském hnutí, které také vnučí samostatnou pozornost. Nakonec se práce soustředí na některé kulturní otázky souboru. Jde zejména o soubor listů týkajících se Venušina paláce. Ukazuje se, že jejich význam leží v souvislosti se satirickou antiklerikální dobovou literaturou. Tento satirický aspekt je podle věho spojován i s některými dalšími kusy epistoláře, jak je zcela na konci práce ukázáno.